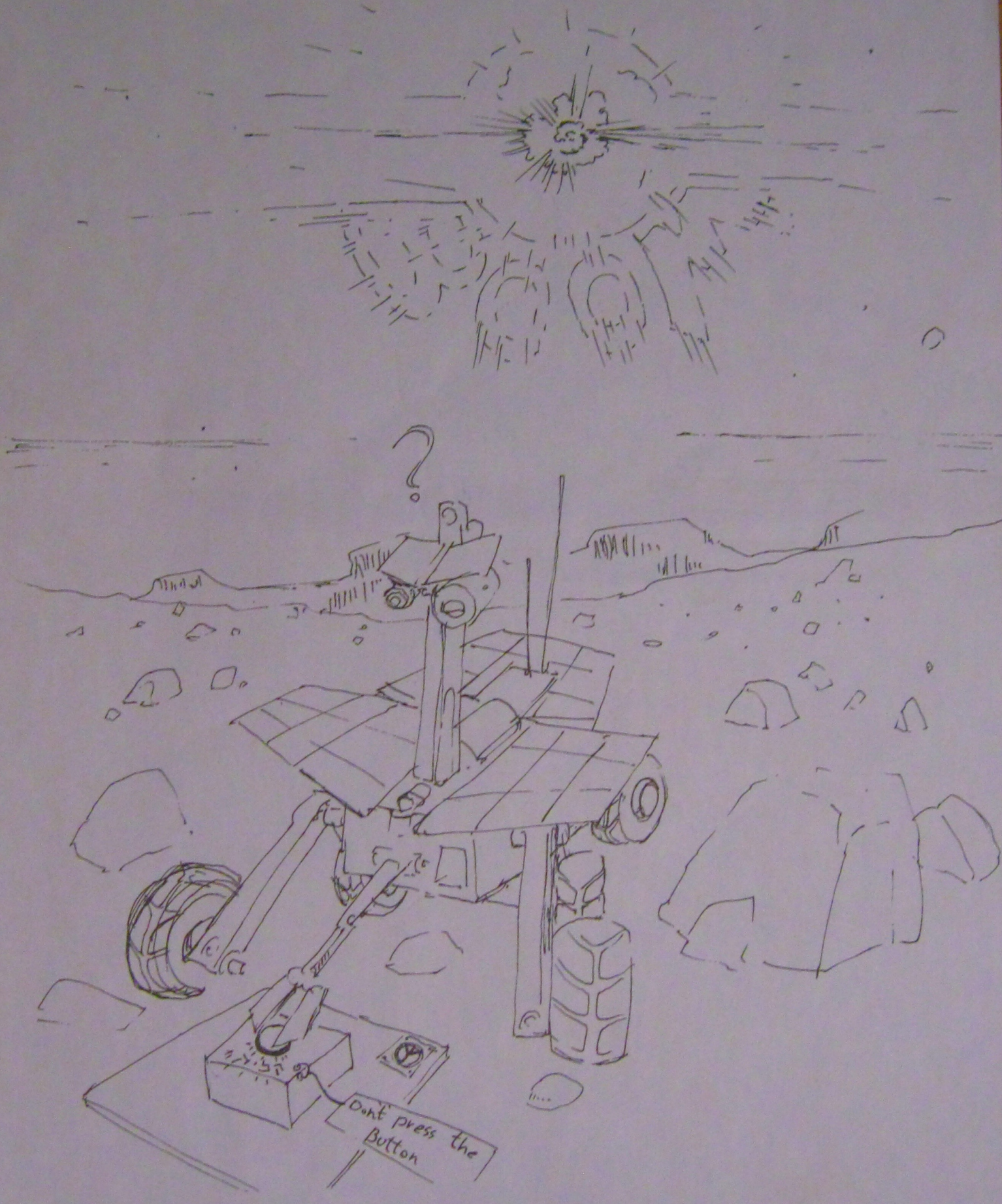

016
9.1.04

כונת הדבר

1

יואנו fe בן pen

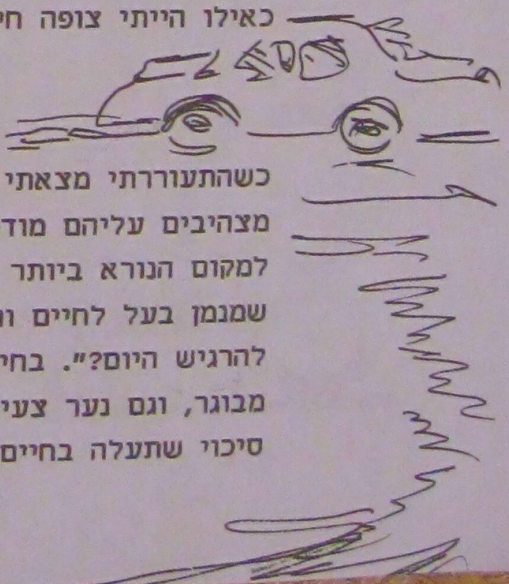
סיפור בהמשכים
פרק ה'

תקציר הפרקים הקודמים:

גד"ש, טרקטורון, אבנר, טרקטורון, כריכה-אולפניסטיות, טרקטורון, בירות, טרקטורון, לילה, ה"אול בלאקס" מפסידים את גביע הרוגבי העולמי, אבל כבד בקיבוץ.

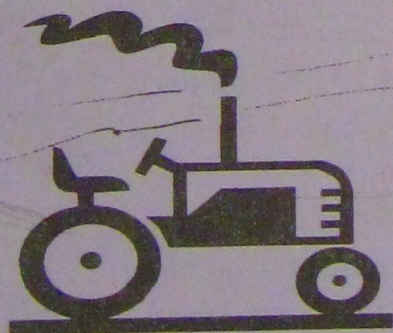
נחלצתי מחיבוקה האוהב של אמי. מאז שבכיתה ח' חברתי דאז הכריחה אותי לקרוא ספר של פרויד, אני נמנע מקרבה גופנית לאמי, למרות שבמצבי הנוכחי רק רציתי להיסחף בחיבוקה המביע אהבה ללא תנאי והחולק עמי את אותם רגשות הצער והתדהמה על הפסדו של ה"אול בלאקס". חשתי כה חסר אונים ופגיע. הרגשתי שאני חייב לברוח, להימלט, להשאיר מאחוריי את כל אשר קורה. פתחתי בריצה מתוך ההמון שעמד כגוש אחד והתייפח בקצב אחיד משהו. רצתי כפי שלא רצתי מעולם, נותן לרוח הלילה הקרירה להלוך בפניי, לקרר את הכאב. שאריות השפעת האלכוהול והסמים הקלים נעלמו כשהיו והדם הלם בראשי בעודי מתרחק בקצב גובר מרחבת חדר האוכל. הגעתי בערך לסביבת גן שקד כשהשנים הרבות של עישון הנובלס נתנו אותותיהן. עצרתי בפתאומיות, משתעל ונחנק, נשען על גזע עץ מזדמן. לאחר יריקת מספר בלתי ידוע של גושי ליחה ספק חומים ספק שחורים, רצון הבריחה היה חזק כמקודם. גמעתי בהליכה מהירה את המרחק הקצר לחדרי ונטלתי לידי את המפתחות שבעוד שניות מעטות ישיבו לחיים את יאגי, הדבר היחיד שעליו אני יכול לסמוך בחיי, מסתבר. גופו הקריר נייעור בנהמת מנוע רמה. התחלתי לנסוע. נסעתי ונסעתי, קולו המתוק של יאגי מהדהד בשבילי הקיבוץ וחוזר אליי בהדהוד. איש כבר לא התייחס בשעת אבל שכזו לבן משק שעושה קצת רעש. עליתי על כביש המערכת וירדתי בדהרה את ירידת הנמר. השער לשביל הלבן לירדן היה פתוח. שוב אמיר לא טרח לקום מהמיטה בלילה לנעול אותו. ירדתי לדרך הכורכר הקופצנית והגברתי מהירות. המחשבות רצות בראשי, תמונות מילדותי חולפות מול עיניי כסרט נע. חשתי כמו אני בווה באירועים מבחוץ, כאילו הייתי צופה חיצוני לחיי שלי. ופתאום סיבוב

כשהתעוררתי מצאתי עצמי שרוע על מיטת מתכת לא נוחה בעליל, עם מצעים מזהיבים עליהם מודפס "בית החולים רבקה זיו". אלוהים אדירים. הגעוני למקום הנורא ביותר להיות בו, בין אם אתה חולה ובין אם אתה בריא. פרצוף שמנמן בעל לחיים ורודות מדי חיך אלי ושאל במבטא רוסי כבד "איך אנחנו להרגיש היום?". בחילה. האחות החביבה הסיטה את הוילון ושם עמדו זוג מבוגר, וגם נער צעיר שעל פניו התנוסס חיוך שהביע כולו שמחה לאיד. "אין סיכוי שתעלה בחיים שוב על טרקטורון" הוא גיחך, בעוד הגבר המבוגר מזכה

אותו במכה אדיבה על עורפו שצלצלה נהדר. "אל תדאג, בעוד שבוע אתה כבר יוצא מפה. הרופא הבטיח..." התחנחנה האישה. רק אז חשתי בתחבושת שעוטפת את ראשי ובגבס על ידי השמאלית. איך הגעתי לפה לעזאזל? לידי נח מגש פלסטיק שהכיל קערת פלסטיק המכילה מרק צהבהב דלוח שתאם את הסדינים, צלחת פלסטיק ועליה ירקות מבושלים שהזכירו לי יותב מהכל את בית יונתן וקופסת פלסטיק של אשל. הבחילה התגברה. השלישייה שלידי המשיכה לדבר ולדבר, כנראה אלי. רופא גבוה ורזה בחלוק מגוהץ נכנס לחדר. מבין כל זיוני המוח הרפואיים שמעתי אותו אומר לזוג המבוגר "יתכן שבנכם סובל מאובדן זיכרון זמני לטווח הקצר עקב המכה החזקה שחטף בראשו". גיחתי לעצמי. ככה מבשרים להורים בעדינות שהבן שלהם עישן כל כך הרבה סמים שהוא לא זוכר כלום? אך בכל זאת הבטתי אליהם בסימפתיה. "הוא בטח יהיה בסדר, אני מחזיק לו אצבעות" אמרתי לזוג בניסיון לעודד אותם. האישה התחילה ליבב והגבר חיבק אותה בחוזקה. בני זונות חסרי אדיבות. מנסים לשמח אותם והם מתחילים לבכות. יאללה, מצידו שהבן שלהם בחיים לא ייזכר מי הוא.

אילו גמר ?

הפינה הלידית

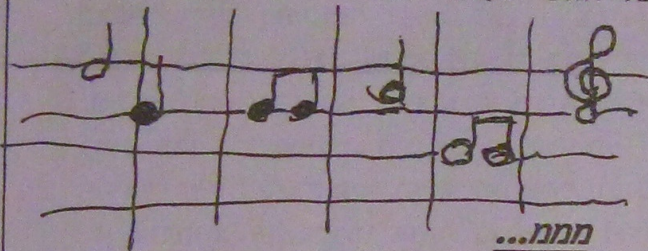
מדור חדש!

והפעם: שניים מטובי המשוררים המקומיים!

הכבש ה- 16 השני

הכבשים פועות פועות ופועות
 מה בכלל הן רוצות ומחפשות
 קצת עשב ירוק שיוכלו ללחך
 קצת מים קרים שיוכלו לגחך

לבנות לבנות הן רוב הכבשים
 אך אדום הוא דמן ובשרן כה טעים
 נשסף את צווארם ונפשוט את עורם
 נשים על האש ונקרא לכולם

מממ...

מעשה בחמשיר די סתום
 שתרם לקוראיו במאום
 הוא מילא את הדף
 עד קצהו, על אף
 שבעצם עסק בלא כלום

סתם פיזוז של צלילים,
 תערובת מילים,
 מעוררת פליאה וגיחוך
 אם תרצו משמעות
 זהו שיא הפשטות
 מטרתו היחידה היא חיוך

הצעה

יושב לי בכניסה למכללה האקדמית באר שבע. השעון מראה שכבר 20 לארבע, ועוד לילה שבו אני אשב חזק בשמירה ואלמד סוף סוף, מתמסמס לו, בין חוסר ההבנה המוחלט שלי בפיזיקה לבין תנאי הסביבה: מחווה לדיוויד בואי בגל"ץ, ספסל אבן קשה בתור מושב ועייפות שמערבלת לי את המוח כמו בלנדר. אני מוצא את עצמי נסוג לדברים שיכולים להשאיר אותי ער עד הבוקר, וכך את נכנסת לתמונה, עורכת נזעמת יקרה שלי. בלוק הכתיבה הצהוב ששמתי בתיק שלי (בעקבות מכתב נזעם מסי 1), מפיך לעברי מבט ביישני, ואומר לי שאת הלילה הזה אנחנו צריכים להעביר ביחד. והנה כבר פסקה אחת נתפשת על הדף.

היה זה לילה סוער וחשוך כשאלקין שלח אותי לסיור נעילות בפתולוגית. הברקים שחלפו בשמיים סיפקו את מרב התאורה, לאחר שמוקדם יותר נפל החשמל בכל באר שבע ולא טרח לחזור לעצמו. החושך מסביב לא הרתיע אותי. אחרי הכל, פנס שוטרים ענק ומעיל סערה צהוב, הם כל שצריך כשהולכים בלילה סוער, והמחשבה על תאורת החירום של סורוקה חיממה את לבי שקץ בהבהובי הנרות והבזקי הברקים. השומר בשער של סורוקה נתן לי את מבט שותפות הגורל שלו – אותו מבט שאומר בלי מילים שהגשם שיורד עליו רטוב בדיוק כמו זה שיורד עלי. בדיוק כשעמדתי לחלוף על פניו, הוא פנה אלי ואמר שהוא מקווה שאין לי בעיה עם חושך, כי הגנרטור של פתולוגיה הוצף קודם, וכעת האזור חשוך לחלוטין. אימצתי לפני את הבעת החייל הותיק שלי – זה שכבר ראה הכל, ואמרת בנינושלנטיות שאני והחושך חברים ותיקים. המבט שהוא זרק בי חזרה אמר לי שהוא "האמין לכל מילה". נוהל אבטחה של מוקד ביטחון בן גוריון קובע שלפני כל סריקת בנין מודיעים במוטורולה על המיקום הנוכחי, כך שהייתה זו רק שגרה מצדי לדווח למוקד על תחילת הסיור ב"רקאנטי בי"ס לאחיות". התעקשות המוקד לא לענות לי, כבר הייתה לא שגרתית, אך פטרתי אותה באמצעות הרחשים הסטטיים שבקעו מהמכשיר. מכל הברקים והחשמל הסטטי באוויר אותות הרדיו שובשו והתדר היה חסום – לא כזה נורא, אולי אפילו עדיף, ככה לא יציקו לי.

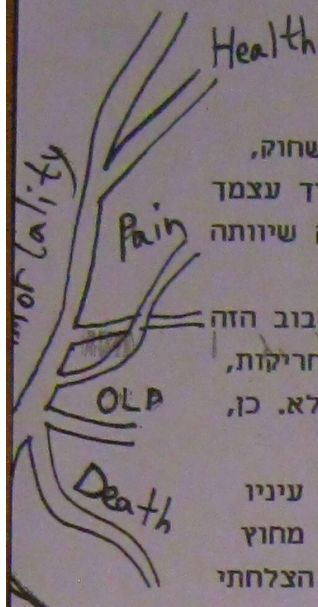
חצי שעה מאוחר יותר כבר הייתי אחרי "רקאנטי" ובדרך לפתולוגית. אצבעות קפואות ומצב אומללות שרק מרווין הרובוט מ"מדריך הטרמפיסט לגלקסיה" יכול להזדהות אתו, הם כל שמצאתי בסריקה.

פתולוגיה – שתי קומות של מסדרונות רגילים בתכלית. אז למה השם תמיד שידר לי גלים שליליים? אולי זו הקרבה לסוף הדרך והעובדה שאכן יש שם חדר מתים למרות שרגלי מעולם לא דרכה בו. אולי הריחות שהתלוו תמיד למקום, ריחות של חומרי שימור שאני תמיד קישרתי למוות, ואולי העובדה שאחת הקומות הייתה מרתף, כמו בכל B מובי קלאסי.

הרבה אגדות נקשרו למקום: סייר שמצא שם פעם קבוצת סטודנטים באמצע "שיעור מעשי בגוף האדם", סיירת שהודיעה למוקד שמצאה שם "רגל" בלי בעלים, וכמובן האגדות הרגילות על רחשים משונים, שקשוק שלשלאות, בכי שח ילד משום מקום ושאר שטויות וירקות.

הקשר עדיין לא עבד כשהנעתי לפתולוגיה, הגשם המשיך לזרום, ואני שמחתי על ההזדמנות להתייבש במקצת. כשפתחתי את הדלת קידמה את פני חריקת צירים כאילו

הגשם גרם לדלת חלודה של שנים ביום אחד, ובנוסף, אם להשתמש בביטוי שחוק, בפנים היה חשוך כמו בקבר, אפלה שסוגרת עליך בכל צד ומוחצת אותך לתוך עצמד ולתת- מודע שלך. הפנס היה בדיחה עצובה ביחס לחושך וקרן האור שלו רק שיוותה נופך מאיים לכל מה שהסתירה בצללים.

מהרגע הראשון הבנתי שעם דמיון כמו שלי, ומכל ספרי הגיאנק שקראתי, הסיבוב הזה לא בשבילי. מעבר לכל פינה שמעתי רחשים של טפיפות רגליים, לחושים זחריקות, שבברור לא יכלו להיות אמיתיים. עיניים קרות נעצו בי מבטים, אבל בעצם לא. כן, לא היה שם כלום, רק קירות ריקים, דומיה וריח הצחנה של מוות משומר.

ממצב של אדם מודרני נסוגתי לאותו ילד שמפחד מהחושך, אותו ילד שמרכז עיניו במדורת השבט כדי לא להתמודד עם מה שהוא יודע שמחכה לו בחוץ: חושך מחוץ למעגל האור. למרות דפיקות הזיעה המתגברת והעובדה שכבר לא היה ליקר, הצלחתי לסיים את טריקת הקומה הראשונה ולקחת את מדרגות החירום לקומת המרתף.

יש את הרגע הזה בכל סרט בו המוזיקה מכינה את האווירה, ואתה בבית כבר מוכן לצעוק "הם מאחוריך, יא מפגרו!" לגיבור המתחלף, שתמיד מופתע. אני תמיד שנאתי את המתח הזה, כך שאת בואם קיבלתי בהקלה - לא שהיה קל לקבל את מה שראיתי, אבל לפחות אלה לא היו ערפדים זוממים או אנשי זאב. גם לא עיניים אדומות ומגע יד קרה על כתפי.

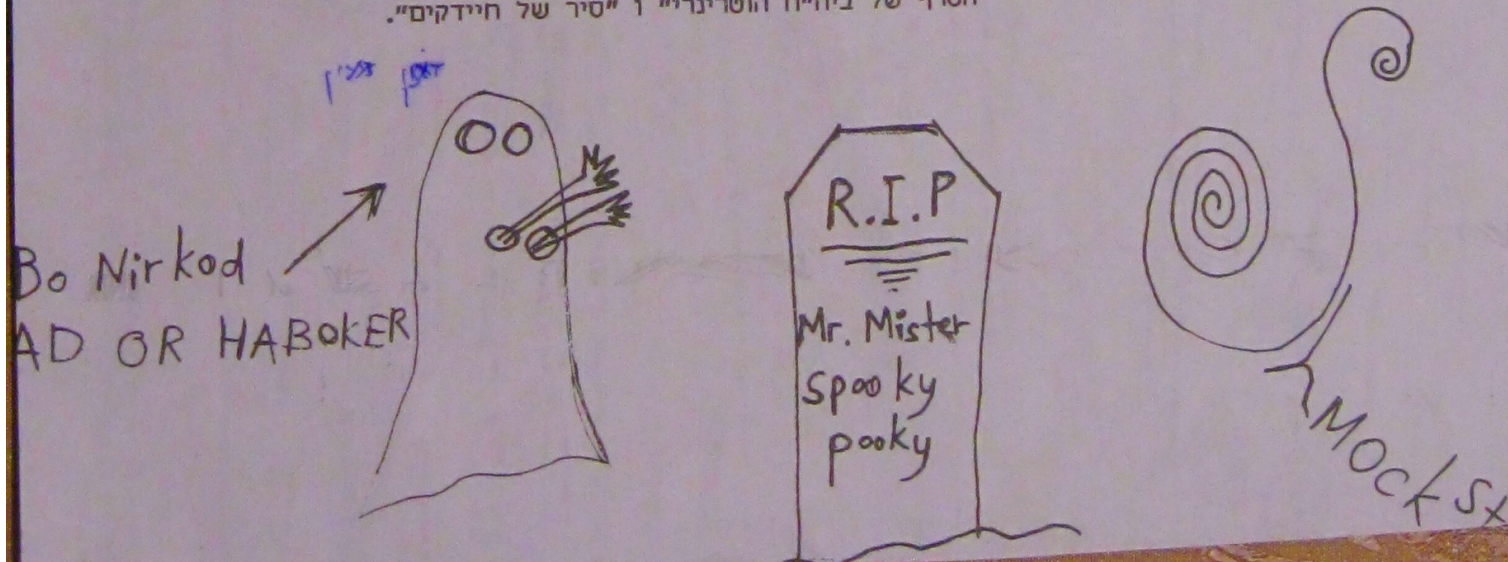
מה יכול להיות יותר מתאים למקום ולזמן מאשר זוג רוקד ואלט? הדנובה הכחולה מתנגנת ברקע, הוא מבוגר בצילינדר וחליפת פראק והיא בשמלת קרינולינה נפוחה. פתולוגיה, לילה, סערה, חושך בתוך מקר המתים שהפסיק לפעול וזוג לפני מאה שנה רוקד ואלט (אגב, בחן ובמומחיות, עד כמה שאני יכול לשפוט).

המשכתי בסיוור, וידאתי שהדלתות נעולות, עליתי לקומה מעל ויצאתי החוצה. בחוץ השמיים היו נקיים מכוכבים כאילו הסערה הייתה רק חלום, והקשר המטיר עלי חרפות ונאצות.

ידעתי שניסו להגיד לי משהו, אבל לא ידעתי מה. אותו יליד משחר ההיסטוריה, שרד כדי להעביר את הגנים שלו אלי על ידי נעיצת עיניו באור המסנוור ומחיקת החושך, ואני לא תכננתי לפעול אחרת.

אם מישהו או משהו בנה עלי כעל דמות בסיפור אימה, הרי שברגע שהמוזיקה מתגברת, אני יוצא מהחדר, סוגר את הדלת ואומר יפה לבחור הרזה עם החרמש שיחפש לו פראייר אחר.

- המשך עלילותיו של האמיץ בסיירים יפורסמו בגיליונות הבאים - "חיית הטרף של ביה"ח הוטרנירי" ו "סיר של חיידקים".

אביר המציאות

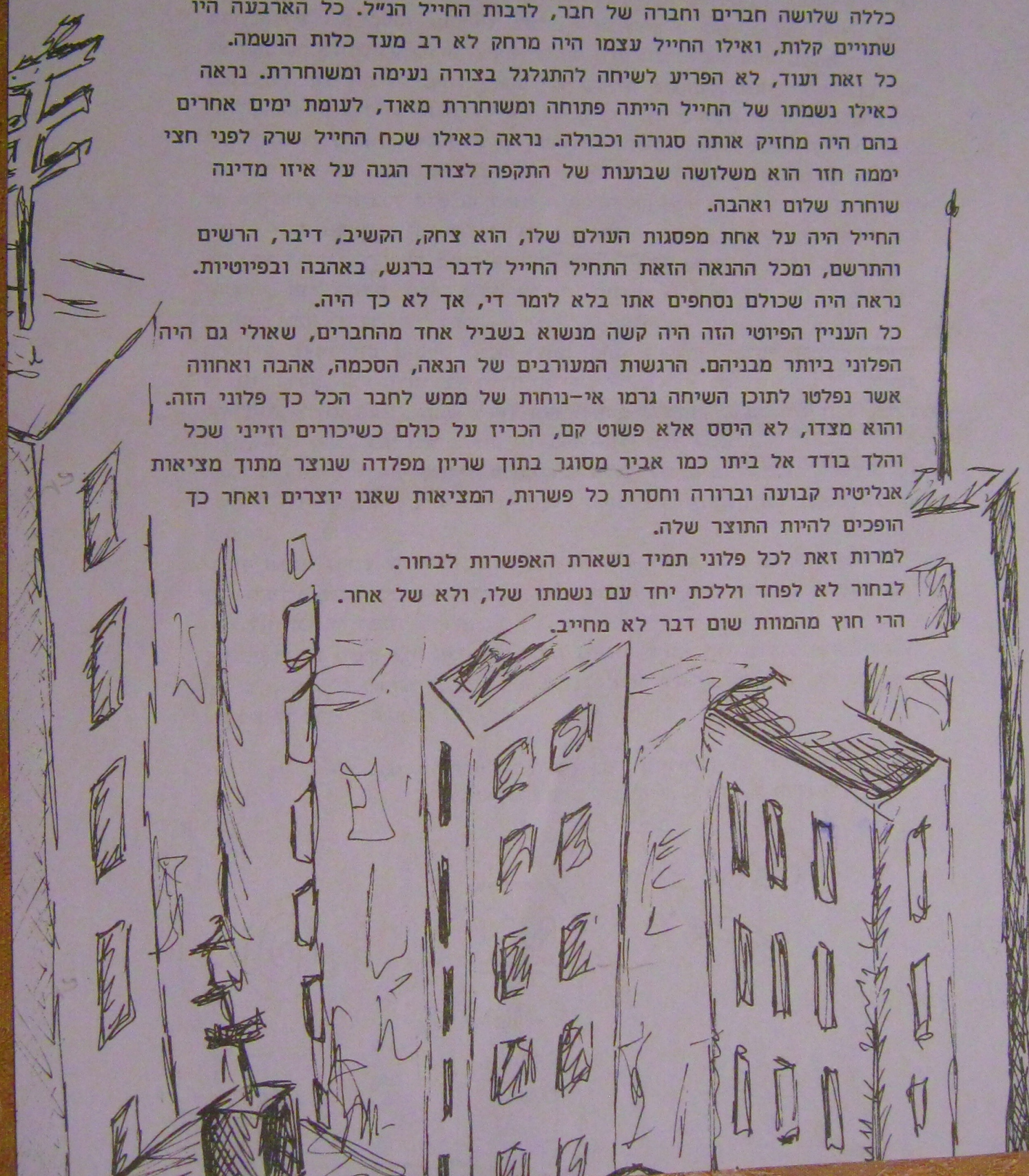
אי שם, במציאות של ימינו, ישב לו חייל פלוני עם חבריו הפלוניים בפאב קטן, חמים ואף פלוני ביותר.

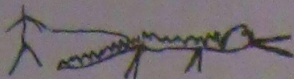
זה היה ליל שישי קר וגשום, השעה הייתה כבר מאוחרת ורעש הגשם נשמע בחוזקה על גבי גג הפח של-מרפסת הפאב, שם ישבה חבורתנו הנ"ל. החבורה כללה שלושה חברים וחברה של חבר, לרבות החייל הנ"ל. כל הארבעה היו שתויים קלות, ואילו החייל עצמו היה מרחק לא רב מעד כלות הנשמה. כל זאת ועוד, לא הפריע לשיחה להתגלגל בצורה נעימה ומשחררת. נראה כאילו נשמתו של החייל הייתה פתוחה ומשחררת מאוד, לעומת ימים אחרים בהם היה מחזיק אותה סגורה וכבולה. נראה כאילו שכח החייל שרק לפני חצי יממה חזר הוא משלושה שבועות של התקפה לצורך הגנה על איזו מדינה שוחרת שלום ואהבה.

החייל היה על אחת מפסגות העולם שלו, הוא צחק, הקשיב, דיבר, הרשים והתרשם, ומכל ההנאה הזאת התחיל החייל לדבר ברגש, באהבה ובפיוטיות. נראה היה שכולם נסחפים אתו בלא לומר די, אך לא כך היה.

כל העניין הפיוטי הזה היה קשה מנשוא בשביל אחד מהחברים, שאולי גם היה הפלוני ביותר מבניהם. הרגשות המעורבים של הנאה, הסכמה, אהבה ואחוה אשר נפלטו לתוכן השיחה גרמו אי-נוחות של ממש לחבר הכל כך פלוני הזה. והוא מצדו, לא היסס אלא פשוט קם, הכריז על כולם כשיכורים וזייני שכל והלך בודד אל ביתו כמו אביר מסוגר בתוך שריון מפלדה שנוצר מתוך מציאות אנליטית קבועה וברורה וחסרת כל פשרות, המציאות שאנו יוצרים ואחר כך הופכים להיות התוצר שלה.

למרות זאת לכל פלוני תמיד נשארת האפשרות לבחור. לבחור לא לפחד וללכת יחד עם נשמתו שלו, ולא של אחר. הרי חוץ מהמוות שום דבר לא מחייב.

(Not)

Blacksmith tales

↑
weird man
walking
in
alligator!?!
↑

The familiar smell of metal reached my blocked nose. My body was tingling with anticipation as I turned the light on. I was enchanted with the sight of the forge and anvil I couldn't imagine any better solace for my soul. The tools were scattered all over the place just as I left them the day before. "Bad habits die hard" I said to myself, but I had no time to think about such trivial things. I began with the usual warm-up which consisted of organising the tools and scavenging around for the appropriate pieces of metal for the job. Life took a sudden turn when I stumbled onto an old piece of rusted metal from one of my earlier escapades through the magical land of Tommy's junkyard. And what a finely crafted piece of metal it was too. The rust could not hide the quality of the steel. The lines through it were majestic. Each curve perfectly placed and every edge precisely finished.

"Where to start?" I thought to myself. I usually prefer welding to grinding, so the choice was made for me... The revered welding machine (made in the 1940's) survived much abuse during the years... I set the heat perfectly for optimal welding and checked the electrodes for unwanted humidity. The time for creating was at hand, the mood was perfect, my blocked nose was a little less blocked (... well just enough so I could concentrate on the job).

"Dow!!!" as Homer Simpson would have put it, my lack of short-term memory cells was (as usual), my undoing. I had forgot that I intended on forging that magnificent piece of steel, not welding it. "Dow!!!"

I composed myself quickly before frustration deflated my artistic mood. "We can't have that" I thought to myself, another day without doing anything productive will just enlarge my general frustration with life.

So before you know it the forge was lit, the metal was at the optimal heat for getting the shit beat'n out of it. Soon the hammer started playing those beautiful notes my heart longed for,

I was mesmerised by the color of the coals; that see-through red and blinding yellow. As usual, those inspiring moments of working bliss lasted all too short and the desired effect achieved in quick fashion. Though the tedious job of finishing was looming. "Bugger that", I'm too tired for that shit. So I packed up the tools and called it a night. Well, it was more of a morning than a night at 3am but my thoughts were elsewhere, so sleep it was.

(8 months later)

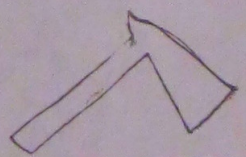
"The arab brought melons" my friend laughed out the punchline and soon we were on the floor laughing our heads off... We composed ourselves, though I still couldn't see through my tearing eyes.

After a while we decided it would be a good idea to start work before we lost too much time. Back to the grind, hard at it, the sweat pouring down to my pants. I was cutting a piece of 40 by 40 when my friend asked me "what is that?". I turned my attention to an old rusty piece of metal he was pointing at. "Oh that" I said as the memory of that night floated back to me (I never said I lack any long-term memory). "What a night it was".

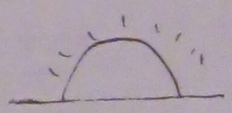
Alas, had I only stayed for the finishing it could have been an amazing piece. T.M.O.T.S.I. - that without the hard work, the easy work is just a rusted piece of metal!

↑
heart
of steel

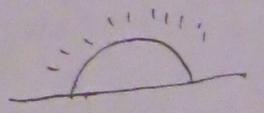
A Blacksmith →

↑
A Hammer

↑
sunrise

↑
sunset

בסופשבוע שעבר התאשפזתי באיכילוב...

היהיר קיבל אותי ביום חמישי בצהריים. הוא היה פחות סאדיסט מזה שבמיון אבל רק אני ידעתי את זה. הוא לא ידע מה לעשות איתי, היהיר, אז הוא התקשר לזה שאחראי על קידום היהירות שלו. זה מהקידום אמר: "תיקח, תיקח כל מה שנופל בחלקך", הוא, מהקידום, בונה מחלקת מוצלחים וגם דואג לידע את כולם שכך, אחרת לא בטוח שמישהו היה שם לב. אז היהיר לקח, בערב היהיר ניתח אותי, ביהירות. רצייתי להגיד לו שירגע ושהוודאות לעיתים מפחידה מהספק אבל לא אמרתי, ידעתי שהוא יימעך אותי ביהירות, כמו שמועכים ייתוש על הקיר.

*

מתח באוויר. רחש תופים הולך ומתגבר. אור לבן מפציע בין חיבורי הדלת לקיר. ערפל סמיך שוטף את רצפת המסדרון. לפתע... תקיעת חצוצרה, טם טה טה!! הדלת נפתחת ובמרכזו הולכת ומתהווה דמות אבירית לבושה גלימה. עלי וורדים צונחים משום מקום, האור דועך קלות, מספיק כדי לגלות את מרכז ה'במה' המאולתרת עליה עומד ברוב הוד והדר הפרופסור, הר פרופסור, הנכבד והמכובד. הוא נושא יד אחת באויר, מיד מולבשת עליה כפפת גומי, צ'לאק! נישמע קול הצמדתה ליד. מוסיקת וואלס נעימה מהדהדת בבנין, הר פרופסור קד קידה ומתחיל לרקוד לצלילי הכינור והטובה, טם טה טה טה טה... פה פה פה פה! טם טה טה... הפרופסור מפזז בין החדרים ואחריו משתרכים ומסתרבלים ארבעת שוליותיו, שני הרופאים ה'טריים' רשימותיהם מאבדות דפים המתעופפים בלי שליטה ברוח שמתערבלת מאחורי האדון ושתי אחיות מסורות, ארשת חשיבות והוקרת תודה - על השתתפות במופע - נסוכה על פניהן. אצבע נטחבת לפה, יד מסובבת לשם, קניק, קנאק, פולידין גליצירין המוגלובין, התזמורת מכה והפרופסור נוסק... שטיחים רועדים צלחות נופלות מדפיהן, החולים נותנים פיהם באחד למקהלת ליווי אימתנית, התזמורת מגיעה לשיא, המקהלה מצטרפת האור סביב הפרופסור מתגבר, עיוורים מצביעים לעברו חרשים פוצחים בשירה פיסחים קמים לתת כבוד להוד מעלתו. הפרופסור פורש ידיים לצדדים ומחל לסוב בציר סביב עצמו, גופו מתרומם מהרצפה, הילה צבעונית מופיעה מעל ראשו, שוליותיו כורעים ברוך על הרצפה, רגע הרוח שוכת, המקהלה חדלה את זימרתה רק האור ממשיך ומתעצם ולפתע - פוף! - הפרופסור נעלם. האור נגזז, העיוורים הולכים כסהרורים, נתקעים בקירות ואחד בשני, החרשים משמיעים אנהות לא ברורות, הפיסחים מדדים חזרה לחדרם ורק כמה דפים מרשימות הרופאים שטרם סיימו צניחתם, מעידים ואך בקושי, על מחזה האדירים שהתרחש.

*

יש פה אחת שקוראים לה אתי

וכל פעם שאני מדוכא - שזה סה"כ די הרבה - אני מדמיין שאני מחבק אותה. אני מדמיין שאני יושב על המיטה והיא עומדת מולי וכשאני מחבק אותה אז השדיים שלה עושים לי נעים בלחיים. אני חושב שהיא נשואה די טריה ובגלל זה אני לא מתחיל איתה וגם בגלל שאני מתבייש. לא ראיתי אותה כבר יומיים. מחר כנראה שאני משתחרר. אני מקווה שהיא תעבוד הלילה.

*

דוד רוצה להיות.

דוד רוצה להיות רופא. אבל הוא לא. נראה לי שהוא תמיד הכשיל את עצמו, אולי כי זה לא באמת משהו שהוא רוצה. היום הוא מחזה עלוב של סירבול פסיכולוגי. אפשר לראות אותו מופיע כל ערב, במשמרת שניה. במשך שמונה שעות הוא נותן חיקוי גרוטסקי של רופא אורטופד בבי"ח ציבורי, ע"פ פרשנות סטריאוטיפית אישית. ואני... אני רק מנסה להרשים את אתי.

*

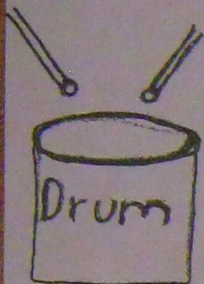
צריך לעשות טופס מיוחד כזה, לאנשים שצריכים אישורים. טופס - 141 אפשר לקרוא לו וכל מי שהולך להוציא המון כסף על ניתוח פלסטי באף או על הגדלת חזה, יוכל פשוט לקנות טופס כזה במחיר סימלי שיכסה את הוצאות הביול והאגרה.

*

אבדתי את זה. איזה שטות. הייתי בשוונג של הכאב, במקום הזה שמותר לך להגיד כל מה שאתה חושב ושכולם ובעיקר מי שרוצה מאמינים לך ואפילו יותר מזה, גם אתה מאמין לעצמך. הייתי שם ולא אמרתי. לא אמרתי לה שאני רוצה אותה. ועכשיו כבר מאוחר, כבר לא כואב לי. ואני עדין רוצה אותה. אתם חושבים שהיא תרצה אותי, בלי הכנות שבכאב?

*

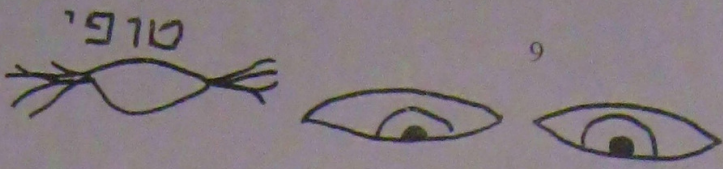
א. קוניגס

X

∞

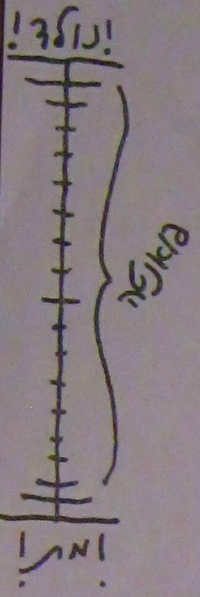
גיבוב

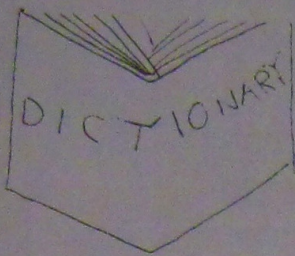
ואיך לא יתבטל הנער?
 "ארמני ויפה עיניים", "משכמו ומעלה" ועוד הרעפות וממתקי אגו מגוונים. בן זקונים,
 גדל באופוריה סוג-גלילית, מפליא לנגן, עלף מלידה, רועה כבשים ללא חת וכובש לבב
 נערות. בקיעור... סוג של בן משק.
 והנה על פי תרשים הזרימה של המשך חיו, המתוכנן בקפידה, של צעיר נמרץ וחדור
 מטרה - כיאה לכל בן משק המכבד את עצמו; מגיע איש זקן ושעיר עם עגלה,
 לבריכה? לחדרים? אולי לסאונה? אין לדעת... כדי לדווח להנהלה ולנער ששנות
 הבטלה האחרונות שלו, בהן היטיב לפעול - בעיקר לטובתו האישית והמיידית - זיכו
 אותו בגורלו הבלתי נמנע.
 ובעוד הוא מהלך ומשכנע (בעיקר את עצמו...) שכנראה החומר מנו קורץ כבר יראה
 לעתידו, מגיח הזקן מאחורי הכרוש ומכריז בחגיגות רשמית על המלכתו הקרבה של
 הנער.
 והאחרון, שבילה את שנותיו האחרונות ב"לזרום" ו"לראות מה יהיה", וזה עתה הוכחה
 צדקת שאגנותו בפני כל הספקנים, חייך חיוך רחב והלך לשבת על זרי הדפנה ואיזה
 ג'חנן טוב.

ובכן... אם כך, יאמרו מה שיאמרו כל הטורדנים והממורמרים הללו, יושבים על הווריד
 כמו ערפד צמא. כי מסתבר שאכן כפי שתמיד אמר ידידנו "אין מה לדאוג" ו"הכל ייפול
 במקום הנכון".
 וס יבוא ואבו-חסאן ירד מהגבעה ממול אל האבוקדו הצעיר וחמלת רובאים חובבנים
 אחריו, יתלוש בידיו זוג נטעים עוללים וישאג בתגר אל "הכלב שיבוא אליו במקלות".
 או-אז יצעד גיבורינו קדימה ויסקול את השוטה באבוקדואים, תפוזים ודובוני אנליט,
 והכרת התורה הקולקטיבית תשכך את הכל; יעלם החוב לקיבוץ, התור במרכולית,
 המחיר המופקע לקילומטר. יחזרו האולפן, הצאן וחדרי הנעורים, ורמת כורזים תפרח
 ותשגשג לפחות עד ישיבת המזכירות הבאה.

משוטט וחולם בהקיץ, מתעלם משיירת הכלבים המתלווה אליו - הם כבר יודעים מי
 המלך הבא, מתמלא חשיבות עצמית ותכליתיות. מחליט במצפון נקי לקחת עוד כמה ימי
 חופש להעביר בירדן או במנסורה ויודע שרצונו להמשיך בבועה הנפלאה הזו, כי הרי
 את שלו הוא יקבל.
 רק איפה השמואל המזדיין הזה?

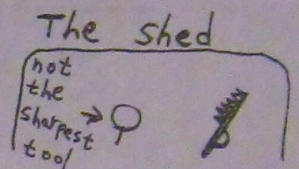
- רמזים בנוגע למה לעזאזל כתוב באוסף המשפטים האקראי הזה, ניתן
- למצוא בספר שמואל ב', וכמו כן משוטטים בשבילי הקיבוץ.
- אין שום התחייבות בנוגע לפואנטה וודאית וממוקדת.

הגיע זמן לשון
מילון אנגלי-אוסטרלי

- Jungle bunnies – People originating from the west indies (Jamaice etc...).
- A sheila – A woman of the female species.
- Dropkick - a person not right in the head.
- A tool – same as drop-kick but annoying.
- Billabong – A water hole, pool.
- Mongrol – A bastard (dog), or bloody bastard (human).
- Six-pack – Six beers in a pack.
- Two-pack – Afro-american rapper.
- Not the sharpest tool in the shed – A couple of beers short of a six-pack.
- Wog – Someone from Greece or Italy (ערס).
- Dropping the kids off at the pool – Doing a number 2.
- Doing the dodgy on your ma – Being a little punk.
- Doing a hammy – Straining a hamstring muscle.
- Doing a hemmy – Having a bad case of the 'roids.
- The better half – The Mrs.
- Woop woop – Out in the bush (unspecified location).
- Bush – Aussie outback.
- Giving birth to a beautiful baby seal – Doing a number 3.
- Launching the Dunny – Doing a number 4.
- Dunny – Outback toilet.
- Fair dinkum – Well done, very nice, fucked mate bugger, you don't say?!
- Nanna – Grandma
- A dudd – A bit of a pickle.

- Doing the dirty on the mrs. – Cheating on your girlfriend/wife.
- Up shit Creek without a paddle – With out much hope.
- Mullet – 80's style hair do (business up the front, party out the back).
- 'Struth – You don't say?!
- A big'n – A big one.
- Fruitloop – A cuckoohead.
- Dead as a doornail – Not very alive.

...And next week:

- Taking nanna out to lunch.
- Have you had your "weet-bix" today?
- Doing the funky chicken.
- And the world famous tosser, wanker, gizmo, and having a shocker!

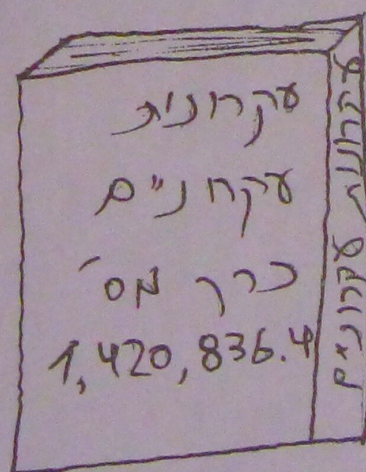
0.6.11 7:45

עקרונות

חברים יקרים, הגיע השעה לשים סוף להתבזות, להפסיק לתת יד לזו התועבה, להקשיח את עמוד השידרה ולעמוד על שלנו! נכון שאנחנו במצב כלכלי קשה ונכון שהשטח ריק, אבל זו לא סיבה מוצדקת למכור את עקרונותינו, להיכנע לבצע כסף (מדובר בסך הכול על סכום של כ-500,000\$ בחודש) מול תרבות וחינוך ומסר של מאות שנים. הרי באנו לכאן מאנגליה באוניה, כלום לא היה כאן חוץ מעקרונות, וחינוך שהבאנו מהבית יחד עם כוס תה וחלב. כן אני מתכוונת לשטח שליד המפעל שהתפנה להושכרה ויש כאלו שחושבים להביא לשם דברים לא בריאים שנותנים דוגמה רעה לילדינו ועבודה למובטלינו, מי האמין שנגיע לזה? שנים אנחנו דוגלים באותה שיטת חינוך (שבטלנים ומשוגעים נשארים ומוחות טובים עוזבים) חינוך לשוויון ואהבת הזולה, ביכולת שלנו לעשות כסף (אפילו עם קו קטן לפני), בתרבות העשירה שלנו (כל יום בארבע בדיוק, כוס תה בחלב) ושום מיליונר לא יזיז אותנו מעקרונותינו. המייסדים מתהפכים בקבריהם כשהם שומעים שמישהו שגדל כאן אפילו מעלה בדעתו להקים כזה מפעל פה, ובנוסף לזה ע"י מתחרה ששותה וודקה, שערורייה!!!! חברים יקרים אל תתנו לזה יד פה שותים ויסקי ותה בחלב! מפעל לקפה שחור לא רק מתחרה בתה אלה גם בחלב, שלא לדבר על הקונוטציות שבין קפה שחור לילידי הארץ (ערבים, והקונוטציות שבניהם לסובייטים).

מכאן מכם חברים יקרים, אל תתקבעו בדעתכם, בבוא הזמן הצביעו נגד המפעל לקפה שחור. אני בטוחה שאפשר גם למצוא משהו אחר לעשות עם המקום הזה. אני מציעה במקום זה לנסות משהו כמו עוד לול עופות שיתרום לתעשיית הבשר הלא אכזרית, או אולי דיר חזירים, מפעל לתכשירים קוסמטיים, אנרגיה אטומית, מפעל לייצור מכונות מזהמות, או ליצור חשמל בשרפת פחם, או חשמל הידרו אלקטרי על חשבון נוף הירדן ההררי. ועוד יש הרבה אפשרויות.

עקרונות לא
מגיאים כסף
↓
כסף לא מגיאו
אושר!

עקרונות
+
אנשים עקרונות
=
אקטיות
+
אנשים עקרונות

עצמך גלם!

אכתובים לצי

די"ר כץ שלום,
יש לי בעיה רצינית וגדולה: אני גר במקום מרוחק ודחוק (למשך שנראה
כנצח). אינני יכול להפסיק לעצור צעירים בשבילי הישוב ולשאול אותם: "נו
מה אתה עושה?", "מה לעתיד?".
די"ר עזור לי בבקשה, מצבי חמור ומחמיר!

מר חמור שלום,
אין לי ספק שבעייתך קשה, וידרשו מספר שנים של טיפול והרבה רצון מכיוונך
לפתרון הבעיה.
ראשית כל, מצא לעצמך חיים, תחביבים ונושאים שמעניינים אותך, ותפסיק
להיטפל אל הצעירים בעלי ה"מעוף הרב", "תחומי העיסוק הרבים" ו"נושאי
השיחות המעניינים", ובמקום (לנסות) להעביר אליהם את בעייתך, זמנך וחוסר
אנינות חיד, נסה ללמוד דבר או שניים.

די"ר כץ שלום,
יש לי בעיה: אני חי חיים עצמאיים, יש לי חדר ואפילו מקרר שתמיד מלא...
ומרות זאת, אין אני יכול להפסיק לפתוח מקררים של אחרים דבר ראשון
כשאני נכנס לחדר כלשהו, בתירוץ שאני "צמא למים קרים", אפילו באמצע
הלילה, בחורף וכשמישהו מציע לי קפה.
די"ר עזור לי!

למר מקרר שלום!
בעייתך היא פסיכולוגית פשוטה, ובעלת שני פתרונות אפשריים:
1. החל לזמין את שנפשך מבקשת לפני שתפתח את דלת המקרר,
וכשתמצא שם רק חלב, מים קרים וכמה ירקות עלובים, לבטח תתאכזב.
2. צא מצורת החיים הקיבוצית-טיפוסית שחיית בה כל חיידך. זהו ביתו
ומקררו של אחר ואלו הם מזונותיו שטרח לקנות ולהביא לביתו בעמל
רב, ואין שום קשר בינך לבניהם, אולי מלבד מהעובדה שגרת באותו
החדר לפני מספר שנים. תתעורר, פה זה כבר לא קיבוץ!

צי"ר כץ הנו P.H.D בניסיון חיים קיבוצי וישאח לענות ולעזור כאיטב
יכולתו לפניות קופאי העיתון.
פניות לצי"ר כץ ניתן לשלוח לת"צ. מס' דב. להעביר צי"ר מספכת העיתון. או
שיירות לצי"ר (נא לתאם קודם).
ציסקרפיות מואמת.

העוסקים במלאכה:

שוני וואלד

שגיא כץ

עודד כץ

תומר וויטהם

נרית גינת

אביב אלמן

אוהד דבולט

דותן מעין

אלון קוניגיס

עריכה: מלי עמית

